

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

J.R.R. Tolkien

**POVEȘTI
NETERMINATE**

ALE NÚMENORULUI ȘI
PĂMÂNTULUI DE MIJLOC

Editate de CHRISTOPHER TOLKIEN

editura rao

INTRODUCERE	7
PARTEA ÎNTÂI	31
I. DESPRE TUOR ȘI SOSIREA LUI ÎN GONDOLIN	33
II. NARN I HÏN HÛRIN	99
Povestea copiilor lui Hûrin	99
Copilăria lui Túrin	99
Vorbele lui Hûrin și ale lui Morgoth	113
Plecarea lui Túrin	117
Túrin în Doriath	130
Túrin printre proscriși	144
Despre Mîm Gnomul	163
Întorcerea lui Túrin în Dor-lómin	178
Sosirea lui Túrin în Brethil	186
Călătoria lui Morwen și a lui Nienor în Nargothrond	192
Nienor în Brethil	206
Venirea lui Glaurung	212
Moartea lui Glaurung	225
Moartea lui Túrin	238
PARTEA A DOUA	275
I. O DESCRIERE A INSULEI NÚMENOR	277
II. ALDARION ȘI ERENDIS	289
Soția Marinarului	289
Continuarea poveștii	342
Cronologie	353
III. CASA LUI ELROS: REGII NÚMENORULUI	361
De la Întemeierea Orașului Armenelos până la Decădere	361

IV. ISTORIA LUI GALADRIEL ȘI CELEBORN ȘI A LUI AMROTH, REGELE LÓRIENULUI	376
Cu privire la Galadriel și Celeborn	385
Amroth și Nimrodel	396
Elessar	410
PARTEA A TREIA	443
I. PRĂPĂDUL DE PE CÂMPIILE STÂNJENEILOR	445
Sursele legendei privitoare la moartea lui Isildur	453
MĂSURILE DE LUNGIME NÚMENOREENE	468
II. CIRION ȘI EORL ȘI PRIETENIA DINTRE GONDOR ȘI ROHAN	473
Oamenii de la Miazănoapte și Căruțașii	473
Călătoria lui Eorl	485
Cirion și Eorl	492
Datina lui Isildur	505
III. ÎN CĂUTAREA EREBORULUI	525
Notă la textele despre „Căutarea Ereborului“	535
Extrase din versiunea anterioară	536
IV. PE URMELE INELULUI	552
Despre călătoria Călăreților Negri, așa cum i-a relatat-o Gandalf lui Frodo	552
Alte versiuni ale poveștii	559
Despre Gandalf, Saruman și Comitat	571
V. BĂTĂLIILE DE LA VADURILE ISENUULUI	582
PARTEA A PATRA	615
I. DRÚEDAINII	617
Piatra Credincioasă	623
Alte însemnări despre drúedaini	625
II. ISTARII	635
III. PALANTÍRII	659
INDICE	679
HARTA PĂMÂNTULUI DE MIJLOC	758–759

I

DESPRE TUOR ȘI SOSIREA LUI ÎN GONDOLIN

Rían, soața lui Huor, trăia împreună cu neamul Casei lui Hador; dar când s-a aflat în Dor-lómin despre bătălia Nirnaeth, iar de la omul ei nu primea nici o veste, tare s-a tulburat și a pornit de una singură în sălbăticie. Ar fi pierit acolo, de n-ar fi fost Elfi Cenușii să vină în ajutorul ei. Neamul acesta avea un sălaș în munții aflați la apus de Lacul Mithrim; într-acolo au dus-o ei și tot acolo a dat ea naștere unui băiat încă înainte de-a se sfârși Anul Jelirii.

Iar Rían le-a spus elfilor:

– Fie numele său Tuor, căci acesta a fost numele ales de tătâne-său, înainte ca războiul să ne despartă. Vă rog pe voi acum să-l creșteți ca pe fiul vostru și ascuns să-l țineți în grija voastră; căci simt că mare bine va veni de la el, pentru elfi și oameni deopotrivă. Ci eu voi porni în căutarea lui Huor, stăpânul meu.

Elfilor li s-a făcut milă de ea; numai unul dintre ei, pe nume Annael, singurul care s-a întors din bătălia Nirnaeth din tot neamul celor duși la război, i-a spus:

– Domniță, cu amărăciune îți spun: se știe că Huor a căzut alături de fratele său, Húrin, și zace, socotesc eu, în marea movilă a celor răpuși, înălțată de orci pe câmpul de bătălie.

Atunci Rían s-a ridicat și a părăsit sălașurile elfilor, și a străbătut ea ținutul Mithrim, ajungând în cele din urmă la Haudh-en-Ndengin, în pustietatea Anfauglith, unde s-a întins pe pământ și a închis ochii pentru totdeauna. Elfii însă au avut grijă de pruncul lui Huor, și Tuor a crescut printre ei; era frumos la chip, cu părul bălai, așa cum era neamul tatălui său, și s-a făcut puternic, înalt și viteaz, iar întrucât crescuse printre elfi, le deprinsese învățăturile și priceperea, asemenea prinților edainilor, înainte ca prăpădul să se fi abătut asupra ținuturilor de la Miazănoapte.

Dar, odată cu trecerea anilor, viața semințiilor din Hithlum, cele care mai rămăseseră pe meleagurile acelea, fie ele elfi ori oameni, devenea tot mai aspră și mai primejdioasă. După cum se povestește în altă parte, Morgoth și-a încălcat făgăduielile făcute Răsăritenilor care-l slujiseră, nevrând să le mai dăruiască bogatele pământuri din Beleriand, după care tânjiseră ei; a alungat el acest popor ticălos în Hithlum, poruncindu-i ca acolo să-și facă sălașurile. Și, cu toate că nu-l mai îndrăgeau pe Morgoth, Răsăritenii încă îl slujeau cu teamă, iar pe elfi îi urau până la ultimul; și-i disprețuiau pe cei rămași din Casa lui Hador (cei mai mulți fiind aceștia bătrâni, femei și copii), îi asupreau, cu forța le sileau pe femei să le devină neveste, le luau pământurile și avuturile și le înrobeau pruncii. Orcii veneau și hălăduiau prin țară după bunul lor plac, urmărindu-i pe elfii care mai zăboveau pe acele meleaguri, până-n fortărețele lor din munți, făcându-i prizonieri pe mulți dintre ei și ducându-i în minele din Angband să trudească acolo drept sclavi ai lui Morgoth.

Astfel că Annael și-a călăuzit mica sa obște în peșterile Androth, unde au rămas să ducă o viață apăsată de nevoi, mereu cu ochii la pândă, până când Tuor a împlinit

șaisprezece ani, făcându-se el un flăcău vânos și deprinzând meșteșugul armelor, securea și arcul Elfilor Cenușii; sufletul lui se încrâncena tot mai mult când i se povestea despre suferințele neamului său, și tare își dorea să poată porni la drum ca să-i răzbune pentru tot ce îndurau din pricina orcilor și Răsăritenilor. Dar Annael nu-l lăsa să plece.

– Departe de-aici presimt că ți-e scris să ajungi, Tuor, fiu al lui Huor, i-a spus el odată. Iar această țară nu va scăpa de umbra lui Morgoth decât atunci când însuși Thangorodrim se va fi năruit. De aceea ne-am hotărât noi în sfârșit s-o părăsim și să o apucăm spre Miazăzi; iară tu vei merge împreună cu noi.

– Dar cum vom scăpa de năvodul dușmanilor noștri? a întrebat Tuor. Căci marșul atâtor suflete la un loc nu va trece nebăgat în seamă.

– Nu vom străbate țara în văzul tuturilor, a zis Annael; iar de-o fi să avem norocul de partea noastră, vom ajunge la drumul tainic căruia noi îi spunem Annon-in-Gelydh, Poarta Noldorilor, asta pentru că priceperea aceluia neam l-a croit, de mult de tot, pe vremea lui Turgon.

Auzind acel nume, Tuor a tresărit, fără să știe de ce; l-a întrebat pe Annael cine era Turgon, iar acesta i-a spus:

– Este unul dintre fiii lui Fingolfin, socotit Mare Rege al noldorilor de când a pierit Fingon. Căci încă mai trăiește și-i cel mai temut printre dușmanii lui Morgoth; a scăpat din cumplita bătălie Nirnaeth, mulțumită lui Húrin din Dor-lómin și lui Huor, tătâne-tău, care au apărut trecătoarea Sirion în urma lui.

– Atunci mă voi duce să-l caut pe Turgon, a zis Tuor, căci nu se poate să nu îmi vină în ajutor, de dragul lui tătâne-meu. Gândești altminteri?

– Nu ai cum să-l găsești, a răspuns Annael. Fortăreața lui este ascunsă de ochii elfilor și ai oamenilor deopotrivă,

nici măcar nu știm unde se află. Poate printre noldori să fie câțiva care să cunoască drumul într-acolo, dar nu-l vor destăinui nimănui. Dacă tu vrei totuși să vorbești cu ei, atunci vino cu mine, așa cum te-am rugat; căci în limanurile îndepărtate de la Miazăzi vei avea poate norocul să dai peste pribegi din Regatul Ascuns.

Așa s-a întâmplat că elfii au părăsit peșterile Androth, și Tuor a plecat împreună cu ei. Dar dușmanii lor puseseră pândari, astfel că în curând au prins de veste că elfii pleaseră; mult n-au apucat ei să se depărteze de munți și să pătrundă în câmpie, când o mare oștire de orci și Răsăriteni i-au atacat și i-au împrăștiat în cele patru vânturi, iar elfii au fugit din calea lor în întunericul tot mai adânc. Tuor însă, a cărui inimă fusese cuprinsă de focul băătăiei, n-a fugit, ci, așa copilându cum era, mânuia securea asemenea tatălui său pe vremuri, și n-a dat înapoi până n-a ucis pe mulți dintre cei care-l atacau; dar într-un târziu dușmanii l-au dovedit și l-au luat prizonier, ducându-l în fața lui Lorgan Răsăriteanul. Lorgan ăsta era socotit căpetenia Răsăritenilor, iar întregul Dor-lómin – după spusele sale – sub cârmuirea lui se afla, din porunca lui Morgoth; astfel că pe Tuor l-a luat să-i fie sclav. Amară și vitregă i-a devenit viața din acea clipă; căci tare mult îi plăcea lui Lorgan să-l oropsească pe Tuor, mai abitir decât pe rubedeniile altor foști seniori, și căuta cu tot dinadinsul să îngenuncheze, dacă putea, mândria Casei lui Hador. Dar Tuor, înțelept cum era, a îndurat toate suferințele și ocările cu o răbdare mereu la pândă; cu timpul, soarta a părut să i se mai îmblânzească întrucâtva, măcar că nu răbda foame, așa cum se întâmpla cu mulți dintre nefericiții sclavi ai lui Lorgan. Căci Tuor era vânos și destoinic, iar Lorgan avea grijă să-și hrănească bine animalele de povară, atâta timp cât erau tinere și în putere.

Dar după trei ani de robie, Tuor a găsit o porțiță de scăpare. Crescuse între timp, se făcuse înalt, mai înalt la stat și mai iute în mișcări decât oricare dintre Răsăriteni; și fiind el trimis dimpreună cu alți sclavi să trudească în pădure, Tuor s-a răsucit brusc spre paznici și i-a răpus cu securea, apoi a fugit și s-a ascuns în munți. Răsăritenii l-au vânat cu câinii, dar în zadar; căci el se împrieteniase cu aproape toți dulăii lui Lorgan, încât, dacă-l ajungeau din urmă, se gudurau pe lângă el, apoi, la porunca lui, o rupeau la fugă înapoi acasă. Astfel a ajuns el iarăși la peșterile Androth, unde a sălășluit de unul singur. Timp de patru ani, a trăit ca proscris în țara străbunilor săi, întunecat la chip și fără nici un suflet prin preajmă; numele său ajunsese de temut, căci adeseori ieșea din ascunzătoare și hălăduia până departe, ucigându-i pe mulți dintre Răsăritenii care-i apăreau în cale. Drept urmare, Răsăritenii au pus un preț mare pe capul lui; dar să se apropie de bârlogul lui nu îndrăzneau, nici măcar în ceată – se temeau, vezi bine, de neamul elfilor și din astă pricină ocoleau cu fereală peșterile în care trăiseră ei. Se povestește însă că nu răzbunarea îl mâna pe Tuor în toate drumurile astea ale lui, ci dorința de a găsi Poarta Noldorilor, despre care îi vorbise Annael. Zadarnică îi era căutarea – căci n-avea habar încotro să se uite –, iar puținii elfi care-și mai făceau veacul prin munți nu auziseră de ea.

Tuor știa prea bine că, deși soarta era de partea lui, până la urmă zilele unui proscris sunt numărate și tot mai puține și mai lipsite de speranță. Unde mai pui că nu-și dorea să trăiască întreaga viață ca un om al sălbătăciei, în munții unde nu-și putea dura casă și unde n-avea parte nici de fapte de vitejie, așa cum îl îmboldea inima. Povestea mai spune că la acel ceas și-ar fi arătat Ulmo puterea. Căci despre toate câte se-ntâmplau în Beleriand afla el prin pristanții săi, pâraiele mari și mici care curgeau din Pământul

de Mijloc spre Marea cea Mare, ducând și aducând vești; îl mai lega și străvechea prietenie cu Círdan și cu Făuritorii de Corăbii de la Gurile Sirionului.¹ Iar la acea vreme Ulmo își pleca urechea mai cu seamă la soarta celor din Casa lui Hador, cărora, în gândurile sale tainice, le hărăzise un rol însemnat în ajutorul pe care voia să-l dea Surghiuniților; nu-i erau, prin urmare, străine nici nenorocirile ce se abătuseră asupra lui Tuor, căci Annael și mulți din neamul său izbutiseră să scape din Dor-lómin și să ajungă, în cele din urmă, la Círdan, departe la miazăzi.

S-a întâmplat ca, în ziua începutului de an (al douăzeci și treilea de la bălălia Nirnaeth), Tuor să șadă lângă un izvor ce susura în apropiere de gura peșterii în care sălășluia el; și, șezând el acolo, a privit către apus, la norii ce ascundeau soarele în asfințire. Dintr-odată a simțit în inima sa că nu trebuia să mai zăbovească, ci numaidecât să se ridice și să pornească la drum.

– A sosit clipa să părăsesc tărâmul cenușiu al neamului meu care nu mai este, a strigat el, și să pornesc în căutarea ursitei ce mi-a fost scrisă! Dar încotro să mă îndrept? Îndelung am căutat Poarta, și n-am găsit-o.

Și-a luat harfa, pe care mereu o purta cu sine, căci se pricepea să-i mângâie strunele, și fără a-i păsa de pericolul de a-i fi auzit glasul limpede în acea pustietate a cântat un cântec elfesc de la Miazănoapte, menit să întărească inimile temătoare. Chiar în timp ce cânta, izvorul de la picioarele sale a prins dintr-odată să clocotească involburat și s-a revărsat peste maluri, preschimbându-se într-un râușor care se rostogolea gălăgios pe coasta stâncoasă a muntelui din fața lui. Drept un semn l-a socotit Tuor și n-a mai stat pe gânduri, ci a pornit de îndată de-a lungul lui la vale. Curând, a ajuns la poalele înaltelor culmi Mithrim și de acolo

a ieșit în câmpia dinspre miazănoapte a ținutului Dórlómin; pârâul își umfla tot mai mult undele, pe măsură ce se îndrepta spre apus, iar Tuor îi urma albia, până când, trei zile mai târziu, pribeagul a început să deslușească la soare-apune lungile creste surii ale munților Ered Lómin, care pe acele meleaguri se îndreptau spre miazăzi și miazănoapte, despărțind ținutul de îndepărtatele pământuri de coastă ale Țărmurilor Apusene. Până la acele înălțimi muntoase, Tuor nu ajunsese niciodată în vreuna dintre călătoriile sale.

Pe măsură ce se apropia de munți, meleagul devenea iarăși tot mai hârtopit și mai pietros, și în curând a prins să urce în fața lui Tuor, în vreme ce pârâul cobora într-o albie scobită în stâncă. Dar, chiar înainte ca amurgul neguros să întunece a treia zi a călătoriei sale, Tuor s-a pomenit în fața unei stane în care se căsca o trecătoare, asemenea unui arc mareț; prin ea trecea pârâul, pierzându-se apoi.

– Uite cum m-a amăgit speranța! a zis Tuor, cuprins de deznădejde. Semnul din munți n-a făcut decât să mă ducă spre un capăt întunecat, în chiar inima meleagului străjuit de vrăjmașii mei.

Cu sufletul înnegurat s-a așezat el printre stâncile de pe malul înalt al pârâului și a stat de veghe toată noaptea aceea friguroasă, fără o scânteie de foc prin preajmă; era în luna Súlímē, și primăvara încă nu se făcuse simțită pe tărâmul acela îndepărtat de la miazănoapte, iar dinspre răsărit sufla un vânt tăios.

Dar chiar când lumina soarelui ce sta să răsară a străbătut palidă negurile, ascunzând în zare ținutul Mithrim, Tuor a auzit voci; și privind în jos a zărit cu uimire doi elfi care se bălăceau în undele puțin adânci; când aceștia au urcat pe treptele săpate în mal, Tuor s-a ridicat și i-a strigat. Cât ai clipi, elfii și-au tras din teci săbiile scăpărătoare și

s-au repezit la el. Abia atunci a văzut Tuor că purtau mantii cenușii, dar pe sub ele erau înzăuați; și s-a mirat foarte de chipurile lor mai frumoase și mai crâncene – din pricina străfulgerărilor din ochii lor – decât ale celor din neamul elfilor pe care îi cunoscuse el. Îndreptându-se de spate, i-a așteptat neînfricat; dar când elfii au văzut că el nu-și pregătește nici o armă și că-i întâmpină de unul singur, cu vorbe de bun-venit în graiul elfilor, și-au vârât săbiile înapoi în tecii și i-au vorbit cuviincios.

– Suntem Gelmir și Arminas, din neamul lui Finarfin, a zis unul dintre ei. Nu ești oare un edain din cei de demult care s-au statornicit pe meleagurile acestea încă înainte de Nirnaeth? Ba chiar așa zice că te tragi din neamul lui Hador și Húrin; așa-mi vine să cred uitându-mă la auriul părului tău.

Iar Tuor i-a răspuns:

– Așa-i, Tuor sunt, fiul lui Huor care-a fost fiul lui Galdor, al lui Hador fiu; dar acum voiesc să părăsesc acest pământ unde sunt un proscris și unde nu mi-a mai rămas nici o rubedenie.

I-a spus Gelmir:

– Atunci, dacă ți-a fost dorința să scapi și să găsești limanurile de la Miazăzi, până acum pașii ți-au fost îndeptați pe drumul cel bun.

– Astfel am crezut și eu, a zis Tuor. M-am luat după un pârâiaș ce a prins să curgă pe neașteptate din munte, până la vărsarea lui în pârâul ăsta înșelător. Iar acum nu știu încotro să mă îndrept, căci iată, apele lui se pierd în întuneric.

– Prin întuneric poți răzbi la lumină, a spus Gelmir.

– Dar mai bine-i să mergi cu Soarele deasupra, cât mai mult cu putință, nu s-a lăsat Tuor. Voi însă, din neamul acela fiind, poate-mi veți spune unde se află Poarta Noldorilor.

Îndelung am căutat-o, de când mi-a vorbit de ea Annael, tătâne-meu vitreg, din neamul Elfilor Cenușii.

Au râs elfii auzindu-l și i-au zis:

– Căutarea ta s-a sfârșit; căci noi tocmai am trecut prin Poartă. Iat-o, în fața ta se află! Și au arătat spre arcul prin care curgea pârâul. Vino! i-au spus ei. Prin întuneric vei răzbi spre lumină. Îți vom îndrepta pașii pe drumul cel bun, dar prea departe nu te putem petrece; am fost trimiși înapoi pe meleagurile de pe care am fugit, cu o misie ce trebuie împlinită fără zăbavă. Teamă să nu ai, a mai zis Gelmir; în frunte ți-e pusă o soartă măreață, care, din câte chitesc eu, te va duce departe de aste locuri, departe de Pământul de Mijloc.

I-a urmat atunci Tuor pe noldori pe trepte în jos, și prin apă au mers până în umbrele din spatele arcului de piatră. Acolo, Gelmir a scos la iveală unul dintre acele lămpașe pentru care noldorii erau vestiți; făurite fuseseră de mult de tot, în Valinor, și nici vântul, nici apa nu le putea stinge, iar când li se scotea acoperământul, trimiteau o lumină albastră limpede, dintr-o flăcăruie zăvorâtă în cristal alb.² În lumina aceea pe care Gelmir o ținea deasupra capului, Tuor a văzut că dintr-odată pârâul curgea în jos pe o clină lină și intra într-un mare tunel, dar de-a lungul albiei sale săpate în stâncă se găseau trepte late care duceau în jos, în bezna adâncă de dincolo de raza lămpașului.

Ajungând la poalele pragurilor acelora, s-au pomenit sub o boltă largă de piatră, loc în care râul se prăvălea peste muchia unei prăpăstii abrupte, și viuetul său cumplit era întors cu ecou de bolta stâncoasă; ajunsă jos, apa trecea mai departe, pe sub un alt arc, într-un al doilea tunel. Noldorii s-au oprit chiar lângă buza prăpăstiei și și-au luat rămas-bun de la Tuor.

– Noi trebuie să ne întoarcem și s-o apucăm pe drumul nostru cu toată iuțeala, a zis Gelmir; pericole nebănuite de mari amenință Beleriandul.

– A sosit oare ceasul ca Turgon să iasă din ascunzătoare? a întrebat Tuor.

Elfii l-au privit cu mirare.

– De treaba asta noldorii trebuie să aibă habar, nu fiii oamenilor, a zis Arminas. Ce știi tu despre Turgon?

– Puține, a răspuns Tuor. Doar că tatăl meu l-a ajutat să scape din bălălia Nirnaeth și că în fortăreața lui ascunsă se află nădejdea noldorilor. Dar nu știu de ce numele său îmi tulbură inima și-mi vine pe buze. De-ar fi după cum voiesc eu, aș porni în căutarea lui, în loc să străbat ăst drum întunecat al spaimei. Ori te pomenești că tocmai această cale tainică mă duce în sălașul lui?

– Cine poate ști? a răspuns elful. Sălașul lui Turgon ascuns este și ascunse sunt și căile ce duc într-acolo. Mie unul nu-mi sunt cunoscute, cu toate că le-am căutat îndelung. Dar și dacă le-aș ști, nu le-aș dezvălui nici ție, nici altcuiva din seminția oamenilor.

Dar Gelmir a zis:

– Totuși am auzit că cei din casa ta se bucură de grațiile Domnului Apelor. Și dacă sfaturile sale te mână spre Turgon, fără doar și poate că vei și ajunge la el, oriîncotro te vor duce pașii. Urmează acum calea până la care te-a călăuzit el, și teamă să nu ai! Nu vei umbla multă vreme în întunecime. Drum bun! Să nu gândești că întâlnirea asta a noastră a fost întâmplătoare; căci Cel din Adânc încă pune multe în mișcare pe acest meleag. *Anar kaluva tielyanna!*¹³

Cu aceste vorbe, noldorii s-au răsucit pe călcăie și au pornit înapoi, urcând lungile trepte; Tuor nu s-a clintit, până când lumina lămpășului lor nu s-a mai zărit, iar el a rămas de unul singur în întunericul mai adânc decât

noaptea, înconjurat de mugetul cascadei. Într-un târziu, adunându-și curajul, și-a pus mâna stângă pe peretele de stâncă și astfel și-a ghicit drumul înainte, la început încet, apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce se deprindea cu bezna și simțea că nici o piedică nu-i stătea în cale. După o bună bucată de drum, cum i s-a părut lui, când istovirea pusese stăpânire pe el, dar încă nu voia să se oprească să-și tragă sufletul în tunelul negru ca smoala, a zărit departe în față o lumină; grăbind pasul, a ajuns la o despicătură înaltă și îngustă; urmând pârâul gălăgios printre pereții înclinați, s-a pomenit deodată afară, în înserarea aurie: se afla într-o ravină adâncă, închisă de-o latură și de alta de stânci înalte și abrupte, care înainta drept spre Apus; în fața lui, soarele ce scăpăta pe un cer senin își trimitea razele în strungă, scaldându-i pereții în foc galben, iar undele râului scanteiau asemenea aurului, când se spărgeau și se înspumau în jurul multelor pietre lucitoare.

Acel loc adânc îl străbătea acum Tuor, mânat de o mare speranță și cuprins de bucurie, gășind cu ușurință o potecă sub peretele dinspre miazăzi, unde râul avea un mal lung și îngust. Iar când s-a lăsat noaptea și râul își continua curgera nevăzut – doar stelele bolții se oglindeau în ochiurile de apă ascunse în întuneric –, Tuor s-a oprit în sfârșit să se odihnească și să doarmă; căci, în apropierea apei în care se revărsa puterea lui Ulmo, teama nu-l încolțea.

La ivirea zorilor s-a așternut din nou la drum, fără grabă. Soarele a răsărit în spatele lui, apoi a apus în fața lui, iar acolo unde apa clocotea printre bolovani ori se prăvălea peste praguri neașteptate, diminețile și serile țeseau curcubeie dintr-un mal în celălalt. De aceea a numit Tuor strunga aceea Cirith Ninniach.

Și astfel a umblat Tuor agale timp de trei zile, stâmpărându-și setea din undele reci, dar nedorind nimic de